

Værdi, som de factiff give derfor, næsten er for Intet at regne imod den Priis, som de igien erholde, og det er bekfendt, at en overordentlig stor Mængde Klude netop indsamles paa denne Maade. Det er altsaa vistnok aldeles rigtigt, at Kludesaamlerne ere de egentlige Producenter af Klude, og derpaa er det, vi maae lægge Vægt, men ikke paa, at Enhver af os kan undvære 4 eller 6 sk. Vi maae lægge Vægt paa, at vi ved en saa høj Udsørfelstold paa Klude, som den i Uendringssforslagene fremsatte, uretfærdigen begunstige den ene Klasse fremfor den anden. Et Hovedargument, som man fremdeles har støttet sig paa, idet man er for en højere Toldfats, er det: at man i denne Sag ikke maatte komme med Forandringer stykkeviis. Denne Indvending kan fastes tilbage paa de Herrer, som komme med den; thi netop de have saa ofte anført, at det er os, som bebreide dem, at de ville reformere stykkeviis, men nu er det dem, som bebreide os det. Forøvrigt gjælder jo Bebreiddelsen ligesaameget dem selv; de ville jo ogsaa i dette enkelte Tilfælde have en Forandring i den gjældende Toldlovgivning, altsaa en stykkeviis Forandring; men de ville blot have en anden Forandring end den, vi ønske. Spørgsmaalet er altsaa kun, hvilken af de foreslaaede Forandringer der da er den rigtigste, om det virkelig er sandt, som der paastaes af og til paa en besynderlig Maade, at den af Regjeringen og Udvalgets Fleertal foreslaaede Forandring er saa „voldsom“, hvorved jeg skal bemærke, at Udvalget siger, at den kunde „synes“ at være voldsom, hvorimod adskillige Talere have tilladt sig at tage dette til Indtægt, som om det virkelig var udtalt af Udvalget, at det indrømmede, at Forandringen var voldsom, hvilket er een af de mange mindre gode Fremgangsmaader, som ere brugte i denne Sag. Men Spørgsmaalet bliver altsaa, hvilken Toldfats der er den rigtige. Naar

man nu tager i Betragtning, at Regjeringen i 1846 fremlagde et Forslag, som gif ud paa 9 Mk., og at der nu er hengaaet 6 Aar siden den Tid, saa troer jeg, at man snarere maa fordrø, at Fabrikkerne skulle erstatte det Beløb, som de have sparet i disse Aar, end det Modfatte. Hvad angaaer de forskjellige Argumenter, som jeg iøvrigt kunde have at fremsætte, da skal jeg, efter som Tiden er saa langt fremrykket, ikke videre indlade mig derpaa, men blot bemærke, at det maaskee kunde være hensigtsmæssigt imellem 2den og 3die Behandling at foreslaae at gaae en Mellemvej imellem Regjeringens Udfast og de 2 Forslag, som her foreligge. Nu vil det vistnok være rigtigst at stemme for Regjeringens og Udvalgets Majoritets Forslag, og da forbeholde sig at stille et saadant Uendringssforslag til 3die Behandling.

Formanden: Der undslap den sidste ærede Rigsdagsmand et Udtryk, som neppe var heldigt. Han talte om „mindre gode Fremgangsmaader“, som vare brugte i denne Sag; men han meente naturligviis i logisk og ikke i moralsk Henseende.

Schærning: Maa jeg bede om Ordet, for at gjøre en Bemærkning i denne Anledning, da jeg troer, at den omtalte Uttring stggede til mig.

Formanden: Jeg troer, at efter den Forklaring, jeg har givet, er der ingen Anledning til at gaae videre ind derpaa, og jeg kan ikke antage, at der paa nogen Maade deri saa nogen Hentydning til den ærede Rigsdagsmand.

Schærning: Jo, det er et Slags Bebreiddelse, som jeg ikke holder meget af.

Formanden: Jeg troer ikke, at der er gjort nogen Bebreiddelse til en enkelt Rigsdagsmand.

Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (A. Hage) har Ordet.